

Editorial

Aș nota prezența în *Nouă Revistă a Drepturilor Omului* nr. 1/2007 a două materiale ample. Unul este raportul întocmit de *Dr. David Matas* și *Dr. David Kilgour* despre recoltarea de organe de la practicanții Falun Gong din China. Celălalt, un studiu celebru al lui *Wesley Newcomb Hohfeld*, *Câteva noțiuni juridice fundamentale aplicate raționamentului judiciar*, se bucură de întâia traducere, de altfel „curajoasă”, în limba română. Traducerea aparține lui Remus Biliboagă, Cristinei Bidiga și Irinei Calimete, care au lucrat sub coordonarea lui Valentin Constantin – responsabilul restituirilor.

Nouă Revistă a Drepturilor Omului publicase, în numărul său din 2006, materialul privitor la represiunea Falun Gong pregătit de organizația Falun Gong Human Rights Group. Am arătat cu acea ocazie că documentarea faptelor era departe de a fi „irezistibilă”, dar că, având în vedere gravitatea celor afirmate, publicarea materialului ni se pare necesară. În acest context, interesul pentru raportul cercetătorilor canadieni este amplificat de rigoarea impresionantă a verificărilor privind susținerile unor victime, martori ori persoane informate care au vorbit despre una din fațetele monstruoase ale represiunii: recoltarea de organe de la membrii Falun Gong. De altfel, acest sentiment complex al îndoielii și al urgenței poate fi descoperit și în comentariile autorilor: „Gândul că o asemenea practică ar putea avea loc la începutul secolului XXI, în special dacă ea se desfășoară sub patronajul unui guvern, într-o vreme când valoarea individuală a vieții umane și-a câștigat în sfârșit recunoașterea pe scară largă, este deosebit de alarmant. În consecință, am fost șocați atunci când unul dintre martori, filmat, o femeie care nu practică Falun Gong, întâlnită în cursul acestei anchete, a declarat că soțul său [chirurg] i-a spus că el personal a recoltat cornee de la aproximativ 2.000 de prizonieri Falun Gong anesteziați, din nord-estul Chinei, în decursul unei perioade de doi ani, înainte de luna octombrie 2003 (dată de la care el a refuzat să continue). Ceea ce am descoperit după aceea, foarte detaliat prezentat în acest raport, este aproape tot atât de tulburător”.

Secțiunea de doctrină dedică două studii reîncredințării pe cale jurisprudențială constituțională a insultei și calomniei, urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 62 din 18 ianuarie 2007. *Corneliu-Liviu Popescu* notează mai multe erori ale Curții, dintre care amintesc confuzia dintre demnitatea omului, ca valoare supremă, și dreptul omului la respectarea vieții private, incluzând dreptul la onoare, reputație și demnitate, sau ideea că orice atingere adusă oricărui drept fundamental, ar trebui reprimată penal – ceea ce ar duce la o societate pur represivă și la banalizarea represiunii penale. Dacă dezonoarea este ireparabilă, comentează *Corneliu-Liviu Popescu*, iar demnitatea umană nu poate fi evaluată și nici compensată prin foloase materiale, ar rezulta că orice formă de răspundere juridică și orice sancțiune în cazul dezonoarei ar fi inutilă.

Al doilea studiu care invocă decizia Curții Constituționale, intitulat „Logica” unei decizii a Curții Constituționale, punctează de asemenea sofismele Curții. Dar cheia studiului este testul validității raționamentului Curții, căruia îi demonstrează viciul

logic. Am adăuga că nicio putere în stat, nici măcar Curtea Constituțională, nu e legitimă să impună o inferență illogică.

Lucrarea *Aurorei Martin*, referitoare la violarea drepturilor femeii în timpul conflictelor armate, și cea a *Alinei Gentimir* asupra genocidului, ca infracțiune cu caracter internațional, sunt introduceri în câteva teme care și-au găsit mai puțin loc în publicațiile românești.

Secțiunea a doua publică patru decizii ale Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, confirmând existența discriminărilor. Câteva dintre acestea stârnesc un interes aparte, întrucât instituțiile discriminatoare sunt chiar Ministerul Justiției și Consiliul Superior al Magistraturii.

Diana Olar a prezentat și comentat trei decizii recente ale Curții Europene a Drepturilor Omului. Sperăm ca cea de-a patra secțiune să ofere, constant, începând cu acest număr, o trecere în revistă a jurisprudenței recente a CEDO.

NRDO